

„Sláva na výsostech Bohu“

Štědrý den
Hošťálková 24. 12. 2021

Písně: 294, „Notička“ - děti, pěvecký sbor, 281, 298

Čtení z Písma: ev. Jana 1, 1 - 5. 9 - 14

Text kázání: ep. Koloským 1, 15

„Kristus je věrný obraz neviditelného Boha.“

Milí bratři a sestry,

za nejpodrobnější zprávu o prvních Vánocích bez pochyby vděčíme evangelistu Lukášovi. Jeho vyprávění o narození Ježíše Krista patří snad k tomu nejkrásnějšímu a nejjímavějšímu, co si v Bibli můžeme přečíst. Nejspíš se nikomu jinému nepodařilo tak mála slovy povědět tak mnoho. Člověk může tyto verše číst znovu a znovu a neustále je jimi podmaňován.

Jak dojmavá je třeba ona betlémská chudoba a skutečnost, že Spasitel světa spatřil světlo tohoto světa ve stáji a že byl položen do pouhých jeslí! A jak je výmluvné, že se pro něj nikde jinde nenašlo místo! Už při vstupu do tohoto světa se setkal s naprostou lidskou lhostejností, nezájmem, neláskou a sobectvím, které nezná slitování ani nad dítětem, které přichází na svět. A k této chudobě patří také prostí pastýři z betlémských stráží, kteří se přišli přivítat a poklonit se narozenému Spasiteli jako první. Ale nad touto propastí, do které svět i s lidmi na něm klesl, a do které svým narozením Ježíš Kristus vstoupil, zní **„na výsostech“** ta nejkrásnější píseň jakou kdy tento svět zaslechl: **„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi“**. A svého vrcholu zpráva o narození Ježíše Krista dosahuje ve slovech andělského zvěstování: **„Narodil se vám dnes Spasitel“**.

Nám dnes připadá Kristovo narození velmi krásné, až romantické. Ale evangelista Lukáš touto zprávou jistě nechtěl dát podnět jen k nějakému romantismu a idyle Vánoc. Chtěl spíše naznačit, jak veliké to bylo ponížení, když Kristus sestoupil z nebeské slávy do tohoto našeho světa. A ve své zprávě o narození Spasitele podtrhuje zejména motiv záchrany, spasení - proto „Spasitel“ přichází, aby nás zachránil! Vstupuje do světa, kde panuje hřích a konečným výhledem je smrt, aby naše lidské oči pozvedl a my byli schopni pohlédnout výš, až k samé věčnosti.

Ale ovšem je tu také evangelista Jan. Ten na Kristově narození vyzvedne ještě jiný motiv: Kristus přichází na tento svět, aby nám lidem zjevil a představil Nebeského Otce - čteme, **„Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, ten nám o něm pověděl“**. A tato myšlenka se v evangeliu neustále opakuje, až po to ohromující Kristovo slovo: **„Kdo vidí mne, vidí Otce“** (Jan 14,9). Podobně to později poví také apoštol v dopise Koloským, jak jsme to slyšeli na počátku: **„Kristus je věrný obraz neviditelného Boha“**. Je to slovo velmi pozoruhodné a důležité i pro nás dnes.

Lidská touha vidět Boha je skutečně veliká. Můžeme ji tušit i za tím velmi starým biblickým příběhem o stavbě babylonské věže, jejíž vrch se měl dotýkat nebe. Co jiného tato snaha může znamenat, než právě takový věčný symbol lidského úsilí vše odhalit, přijít na kloub všem tajemstvím a vypořádat se i s Bohem.

S požadavkem „vidět Boha“ předstupuje před Ježíše i učedník Filip: **„Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“** (Jan 14,8). Jakoby předběhl dobu a promluvil za dnešního člověka. *„Nestačí nám o Bohu pořád jen mluvit. Chceme důkazy. Jestli Bůh opravdu je, pak ho chceme vidět.“* Je to přímo typické pro dnešního člověka, který je plný pochybností o Bohu i jeho odmítání. *„Proč se nám Bůh neukáže, jestli doopravdy je?“* Takovou a podobnou otázkou se často lidé, kterým víra nic neříká, snaží víru v Boha zlehčit a ukázat na naivitu těch, kteří se k Bohu hlásí. *„Kde je ten váš Bůh, kterého se stále dovoláváte a ke kterému se modlíte? Dostali jsme se přece hodně vysoko z této země směrem k tomu, co se nazývá „nebe“, ale žádného Boha jsme tam nezahlédli!“*

Ale na všechny naše pochybnosti o Bohu Ježíš odpovídá: **„Kdo vidí mne, vidí Otce“**. To jinými slovy znamená: S Bohem se můžeš, člověče, setkat jedině v Ježíši Kristu a skrze něj, tam, kde jej vezmeš vážně, protože **„Kristus je věrný obraz neviditelného Boha.“** Mohli bychom také říci, že Kristus právě na sobě Boha zpřítomnil a ztělesnil. Nevěříme v žádný prelud Boha, Bůh není výplodem fantazie primitivního člověka. A není ani nějakým pouhým filosofickým absolutnem nebo přírodní zákonitostí.

Tomu, kdo se ptá: *„Kdo je tedy váš Bůh?“*, smíme plným právem odpovědět: *„Náš Bůh to je Ježíš Kristus, který se narodil v Betlémě za císaře Augusta a krále Heroda, je to ten, který si povolal učedníky za své svědky o všem, co mluvil a dělal, a který byl za pontského Piláta ukřižován a vstal z mrtvých jako Pán a Vítěz i nad samou smrtí! - Toto je náš Bůh!“* Nepotřebujeme jej nikde hledat, ani odhalovat, protože v osobě Ježíše Krista za námi na svět Bůh sám přišel a oslovil nás. Jeho slovo a zprávy o něm se nám dochovaly až do dnešních dnů v té jedinečné knize, kterou nazýváme Biblií - „Knihou knih“. Kolik tu bylo na světě knih, které vzaly za své, ale tuto knihu chtěli od samého počátku zničit, hledali ji, pálili, vyhrožovali pro ni a pronásledovali ty, kteří jejímu hlasu naslouchali. Ale ona všechno to přečkala, a až do dnešního dne k nám Bůh skrze ni mluví. Proto se tedy Ježíš Kristus narodil, aby nám na sobě dokonale Boha zjevil a aby nás vtáhl do poznání jeho samého i jeho plánu s lidmi.

A v Ježíši Kristu jsme poznali, že Bůh je LÁSKA, která překračuje naše poznání i představy, a že jej plným právem smíme nazývat nebeským Otcem. Kudy Ježíš Kristus chodil, tudy z něj tato LÁSKA vyzařovala. A nebyla to pouze láska za lásku. Byla to láska, která tu stála i vůči zlobě, nepřátelství a nenávisti, nepřestala být láskou, třebaže Ježíš Kristus **„přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“**. Nepřestala být láskou, ani když jej přibíjeli na kříž jako zločince, když se mu posmívali a když mu zlořečili. Byla to LÁSKA, která zachraňovala lidi hříšné na všelijakém scestí života, LÁSKA, která se skláněla k trpícím a k nemocným. Platí, že v Ježíši Kristu Bůh podal člověku důkaz své nesmírné lásky k nám lidem.

Ale On nebyl jen plný lásky, ale byla v něm i plnost PRAVDY. Říká: **„Já jsem ta cesta, pravda i život“**. Tato Boží pravda není jen nějakou pravdou přírodovědeckou nebo matematickou; je to pravda o velikosti a jedinečnosti našeho života a nesmírné ceně každého člověka. Jaký jiný smysl může mít všechna Ježíšova spásitelská (zachraňující) činnost, než že nám chtěl zjevit Boží plán a úmysl s námi, kterým je

věčný život. Bůh nechtěl, abychom na tomto světě žili jen jako odsouzení na smrt, ale jako dědici jeho slávy, kteří mají mít podíl na věčnosti. Taková je pravda našeho života. Není jedno, jak člověk žije, jakým je člověkem, co dělá a co nedělá. Jednou se před Boha všichni postavíme. Na světě nežijeme jako neodpovědní, ale ať to chceme uznat nebo ne - za všechno jsme Jemu odpovědní.

A ještě: jestliže dnes slyšíme „**Kristus je věrný obraz neviditelného Boha**“, má nám to připomenout i to, co je slyšet už na samém počátku lidské existence, že totiž Bůh stvořil člověka „**ke svému obrazu**“. A pak tedy: v Ježíši Kristu dochází nejen ke zjevení Boha, Boží podstaty, protože byl Synem Božím, ale protože byl zároveň také člověkem - „**ve všem nám podobným kromě hříchu**“ - můžeme a máme v něm rozpoznávat také to, jak má vypadat náš vlastní život. V Ježíši Kristu se seznamujeme s tím, co to znamená být zde „**k Božímu obrazu**“.

Být křesťanem to znamená napodobovat Ježíše Krista, být jako On ve svém chování a vztahu k druhým lidem. Být člověkem lásky a pravdy, jistěže i víry, ve které člověk překračuje sám sebe a přesahuje věci viditelné. Ježíš Kristus to je náš příklad a vzor. Od něj se potřebujeme stále učit ušlechtilosti jeho lidství, velikosti jeho lásky, neohroženosti jeho pravdy, tomu, jak dokázal sám sebe popřít, jen aby se jiným mohl cele dát. O nic na světě není taková nouze jako právě o pravé lidství, opravdové lidi.

Proto se tedy Ježíš Kristus narodil, aby naše slovo o Bohu ani slovo Boží vůči nám, kterým jsme oslovováni nebylo jen pouhým slovem, ale aby to bylo „**slovo tělem učiněné**“. Proto se také radujeme z jeho narození, protože v něm Bůh sestoupil z míst nám lidem nepřístupných a stal se Imanuelem - „*Bohem s námi*“, že přestal být Bohem neviditelným, protože „**Kristus je věrný obraz neviditelného Boha**“. Proto: „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich - v nás - našel zalíbení**“.

Amen.